

Mosoly és lecsorduló könny

1949 pünkösöd, csíksomlyói nagy búcsú. A Hargita felett ezen a napon félelmetesen beborult az ég. Búcsúra járó idős emberek mondták, hogy amikor a Hargita felett megdördül az ég, villámlani kezd és elered az eső, az azt jelzi, hogy nehéz idők jönnek. Igaza volt a hírnek, mert elkezdte gyászolni az utolsó nagy csíksomlyói búcsút. Ezt megérezte a búcsús tömeg is, amikor Erdély nagy püspökét nem engedte kivonulni a kegytemplomból. Mindenki meg akarta csókolni a kezét, vagy legalább a ruhája szegélyét megérinteni. Fenn a kóruson már minden ismert Mária-éneket elénekeltek. A kántorok egymást kérdezték, mit énekeljünk? - Segítsetek! - szólalt meg egy idősebb székely kántor. - Tudjátok mit? Kezdjük el újra - mondta az egyik. Ó, áldott Szűzanya. Azt sokszor lehet ismételtetni. És felcsendült a Szűzanyához fohászoló ének: „Ó, áldott Szűzanya, mennyei szép rózsza, // Boldog mennyországban drága gyöngvirága, // Vigyázz reánk édesanyánk, // Angyaloknak Királyné asszonya, angyaloknak Királyné asszonya.”

„Tudjátok-e, hogy 1949-et írunk - szólalt meg az éneket ajánló kántor - ismételjük meg negyvenkilencszer a refrént. Az alatt az idő alatt csak kivonul Áron püspök a kegytemplomból...”

A kórus pedig újra és újra kezdte a kérés, könyörgő, ég felé sóhajtó éneket: „Vigyázz reánk édesanyánk, angyaloknak Királyné asszonya!”

Áron főpap kilépett a kegytemplomból. Pár nap múlva el is indult népével, keresztel a vállán az új idők Golgotájára.

Ezen az utolsó búcsún édesanyám is ott volt. A székeszentléleki plébánia zászlóihoz csatlakozott kicsiny szülőfalum, Bogárfalva is. Gyalog keltek át a Hargitán. Mi, gyerekek szorongva vártuk haza a „keresztalját”. Izgalommal kérdeztük, vajon az idén mi lesz a búcsúfia. Mikor édesanyánk hazaérkezett, nem volt fáradt, pedig tarisznyájában ott láttuk az eső áztatott ruhát. Az a hagyomány, hogy ha a csíksomlyói zarándokokat, zászlóikat megveri az eső, abban az esztendőben bő termés lesz. 1949-ben tényleg bő termés lett, de ez az év Erdély népe számára a bőséges

kereszt idejének kezdetét jelentette. Ez a termés hosszú esztendőig érett, sok-sok szenvedés húzta le a kalászkok fejét.

Édesanyánk maga köré ültetett bennünket, majd így szólt: „Gyermekeim, hoztam ajándékot, nem sokat, nem nagyot.” Elgondolkodtató. Ma épp fordítva mondják: „Hoztam. Sokat és nagyot.”

„Tudjátok, hogy kilencen vagytok testvérek. Kis ajándékot hoztam. Ezeket szétszotom, de a nagy ajándékot a végén nyújtom át. Ez a nagy ajándék mindnyájatoké lesz.” Megkezdődött az ajándékosztás. A hála és a köszönet az volt, hogy mindenünk kereste édesanyánk kezét és megcsókolta. Alig vártuk vége legyen, hogy mihamarabb megtudjuk, mi a csíksomlyói Szűzanya legnagyobb búcsús ajándéka. Anyánk ismét megszólalt: „A csíksomlyói Szűzanya nagy ajándékát nem a tarisznyámban hoztam, hanem a szívemben. Amikor megérkeztünk, a kegytemplom elébe léptünk és előre mentünk a szentélybe, hogy jelentkezzünk a Szűzanyánál, az arca ragyogott, csodálatos mosoly töltötte be tekintetét. Megkérdeztük édesanyánkat: „Mondd, miért mosolygott a Szűzanya?” Édesanyánk válasza ez volt: „Amikor messziről hazaérkeznek a családba a gyerekek, nagy az öröm. Ilyenkor az édesanyák arca örömtől sugárik. A csíksomlyói Szűzanya is így várja haza székely népét, a világban szétszóródott gyermekeit, akiket anyai oltalma alá fogadott, amikor Szent István királyunk népét felajánlotta a Nagyboldogasszonynak. Aztán lassan igyekeztünk fel a Szűzanya lábához, hogy jelentkezzünk. - Szűzanyám - mondtam - újra itt vagyok. Itt vagyok, de nem egyedül jöttem. Szívemben elhoztam családomat, haza váró gyermekeimet.

„A búcsúsok kedvenc tárgyait odaérintik a Szűzanya lábához - mondtuk - édesanyánk, te mit érintettél oda?”

„Ezt az imakönyvet és a rózsafüzéremet, mert ezek segítségével kérem mindnyájunk Atyját, hogy vigyázzon rátok és jó gyermekek maradjatok. Aztán vége lett a szép búcsúnak. A keresztalják egymás után sorakoztak a Szűzanya előtt, hogy elbúcsúzzanak a

csíksomlyói Szűzanyától. A mi keresztaljánk is felsorakozott. Mindenki igyekezett a csíksomlyói Szűzanyára feltekinteni búcsúzól. Amikor megálltam a Szűzanya lábánál, s arcára csodálkoztam, képzeljétek el, nagyon szomorú volt az arca, és úgy láttam könny csordult ki szeméből. Nemcsak én láttam ezt, hanem nagyon sok zarándok testvérem. Mindenki szeme tele volt könnyel, amint integettünk a Szűzanyának.”

Mi, gyerekek lélegzetvisszafojtva fogadtuk a csíksomlyói Szűzanyának búcsús nagy titkát, ajándékát és szinte egyszerre kérdeztük: „Miért sírt a Szűzanya?” Anyánk válasza ez volt: „Fiaim, minden anya, amikor hosszú útra engedi gyermekeit, elsírja magát. Az édesanyák, amikor kaput nyitnak a világba induló gyermekeik előtt, tudják, hogy elmentek, de titok, hogy vajon visszajönnek-e? Ezt érezte meg csíksomlyói Szűzanyánk.”

És beteljesedett. Mindnyájan tanúsítjuk. Az 1949-es csíksomlyói búcsú után becsukták a kegykaput a diktatúra emberei. Csíksomlyói Anyánk mosolya, lecsorduló könnye, történelmi útra indult gyermekeivel, hogy segítsen nekünk mosolyogni, mert másként nem lehetett volna megmaradni. Segített, amikor népünk szeméből lecsordult a könny, mert Áron püspököt hat évi börtönre vitték, majd tizenegy esztendei szobafogságra ítélték. Iskoláinkból száműzték a keresztet, szüleink őseitől örökölt és betelekkönyvezett földjeit elvették. A legnagyobb csapás akkor következett, amikor a félelmet elültették az emberekben. Minden jó embert és az igazságért harcolni akarót megfigyeltek a spiclik. A krisztusi tanítást, a felebaráti szeretetet tüzzel-vassal irtották. Vallásos közösségeinket szét akarták morzsolni. Megisméltódott az evangélium leírása, amikor a Szent Család azt a parancsot kapta: Menekülj Egyiptomba, hogy az Örök Igazságot megmentsétek az ellenség elől. A Szűzanya is velünk menekült családi szentélyeinkbe, hogy segítsen megélnünk az igazságot, hogy a család nem maradhat fenn erkölcs nélkül. Akik a Szűzanya szülte Igét el akarták tüntetni életükből, azok már nincsenek köztünk, mert

beigazolódott, hogy az egyiptomi rabságoknak előbb-utóbb végük lesz. Az 1989-es úgynevezett fordulat után újra elhangzott: „Fogd a gyermeket és induljatok! Bontsátok ki a viharvert csíksomlyói zászlókat és induljatok! Hazavár a csíksomlyói Szűzanya mosolygó és könnyet hullató, tiszta, reményt sugárzó arca!” Akik száműzték Csíksomlyó szép csillagát, ma hol vannak?

Mária gyermekei évről évre újra jelentkeztek. Immár a világ is hallja, látja, Csíksomlyó népe elpusztíthatatlan. „Vigyázz reánk Édesanyánk, angyaloknak Királyné asszonya.”

Csíksomlyó újra bizonyítja, a világegyetem leghatalmasabb ereje az ima. Több dolgot intézett el az imára kulcsolt kéz ereje a világban, mint a földi hatalmak hamisan nyújtott keze. Rajtunk és rajtunk múlik, hogy az imádság megfordítsa ennek a világnak mélybe zuhanását. A Szűzanya ma is igazolja: az a gyermek, az a nemzet, az a nép, amelyet égi Édesanyánk oltalmába fogad, elpusztíthatatlan. Máriatisztelő édesanyám ezt oly sokszor tanította nekünk: „Adjatok máriás lelkületű fiatalságot, anyákat - hirdette falunk tiszteletreméltó egykori plébánosa, Lázár Albert - és én megmentem az egyházközséget, megmentem népünket.”

Édesanyám szép anyai élete igazolja ezt. Nagycsalád élén örködött. Mikor közel érezte a vég jövetelét, összecsomagolta szép székelyruháját és megmutatta nekem. „Itt van, fiam. Amikor elmegyek a csíksomlyói Szűzanyához találkozni vele örökre, ebbe öltöztessenek.”

1981. december 8-a. Szeplőtelen fogantatás ünnepének hajnala. Plébániámon csöng a telefon. Egy hang: „Édesanyád meghalt.” Hosszú csend, majd így szóltam: „Anyám, édesanyám nem halt meg, hazament. Immár két anyámnak egyik szeme örömtől csillog, a másiktól lecsordul a könny.”

Testvérem, menj, menjetek Csíksomlyóra! Ha hitel, gyermeki szeretettel felnézel és keresed csíksomlyói Szűzanyánk arcát, tiéd lesz a legszebb csíksomlyói búcsúfia, Szűzanyánk arcának mosolya és szemének lecsorduló könnye.